

Betraktelse vid Mässa i Förorten 6 maj 2018

En Människa (Fredå)

Nå 'n va perfekt, tills man en vacker dag såg rynkorna komma, aba, det var en människa...

Jag googlade på ordet Perfekt, inte så att jag inte trodde mig veta vad det betyder utan bara sådär ändå. Och då märkte jag att jag inte alls visste vad det betyder, eller i alla fall inte fullt ut. Perfekt blir så ofta en värderande beskrivning av att något är hur bra som helst och oftast i relation till något som inte är det. Men ordet perfekt står snarare för att något är så bra som det kan vara. Så här står det i ordboken: *Det exakta tillämpningsområdet, av ordet Perfekt, varierar mellan olika språk, men gemensamt är att det används för att på något sätt beteckna att en handling är avslutad, fulländad.*

När det kommer till oss människor så är det väl så att när vi föds så är vi perfekta, alla vi, alla andra, alla, för då är det fulländat, det nya livet är här. Och sedan fortsätter vi vara perfekta, avslutade och fulländade, hela livet igenom oavsett vad vi ställer till med, oavsett hur vi ser ut, oavsett våra tillkortakommanden och oavsett våra förtjänster. Vi är helt enkelt perfekta!

Varför har vi gjort om betydelsen av ordet Perfekt till att bara gälla vissa, de som enligt märkliga måttstockar blir

fulländade då de lyckas (vad det nu är...) när vi är fulländade allihop bara för att vi lever.

Du är perfekt, jag är perfekt.

En del av oss har svårt att se oss i speglar, troligen för alla nedärvda synsätt på vad som är vackert och snyggt. Synsätt som får oss att tro att vi inte är vackra och snygga. Ett tänkande som kan, utifrån den allmänna bedömningen av vad som är perfekt, få oss att tro att vi inte är det.

Jag tillhör de där som tittar länge i varje spegel, rättar till håret, ler lite och känner mig oftast lite nöjd, speciellt när jag åker ensam i en hiss med spegel. Inte för att jag tycker att jag är snygg eller vacker. Jag ser självklart att jag har påsar under ögonen, grått hår i skägget, lite dubbelhaka osv. Sådana små detaljer som är med och bedömer oss som mindre vackra, som trycker ner oss... nej, jag är nöjd för jag är perfekt, jag är fulländad och det av en enda anledning; Jag är jag... jag lever, Gud har gjort mig... och dig.

I varje nytt liv föds något som vi kan kalla perfekt, avslutat och fulländat. Detta liv får vi sedan hantera efter bästa förmåga och det är ganska ofta som vi hamnar i tvivel. Vi vill på något sätt alltid mer och annat. För vi är upplärda att mer och annat alltid är bättre. Men så är det inte.

Det berättas om en situation på en flygresor, något allvarligt hände och oron spred sig bland resenärerna.

Många tänkte att nu var deras sista stund kommen och som det ganska ofta kan bli i svåra situationer, när liv och död kommer nära, blir människan lite mer religiös än annars. Någon ombord ropade *Kan vi inte göra något religiöst, något kyrkligt*. Alldeles för snabbt var det en röst som föreslog *Vi kan ju ta upp kollekt*.

Det var ju knappast det som efterfrågades, även om vi också ska göra det lite senare i mässan, för det har också sin nödvändighet.

Den som frågade efter något religiöst frågade säkert efter bön. I kyrkans år är det idag Bönsöndagen och bön är ett sätt att förhålla sig till livet, till Gud och till sig själv. Jag brukar tänka att när jag ber till Gud så är jag så oförställd som jag någonsin kan vara, till och med mer än i hiss-spegeln. All tillgjordhet är borta och det gör något med mig, mina tankar, mitt liv. Jag kommer aldrig närmre ärligheten än just då. Det är en gåva i det vi kallar tro. En tro som bygger på tillit, uppriktighet och som rymmer en stor och god portion tvivel.

Så kan en perfekt tro beskrivas, fulländad och på samma gång knapphändig, bärande och på samma gång haltande. En tro som rimmar med våra liv, som går att spegla våra liv i och som kan vara värd att sträva efter.

I höstas var jag på konsert och lyssnade på Joakim Thåström. Jag slogs till marken mer än en gång av kraften och musiken... men särskilt en gång. Det var när han spelade titelspåret från sitt senaste album; Centralmassivet.

En låt med tunga rytmer och tunga gitarrer och upprepade gånger, nästan som ett mantra, sjunger Thåström; *Vi är vanliga, vi är nån i mängden... vi är stjärnor. Om vi nånsin behövt ett mirakel så kan det få komma nu.*

Och här är det, miraklet! För här är du och här är jag... alla vi *perfekta-nån i mängden*, alla vi *fulländade-vanliga*, alla vi *helt enkla-stjärnor*.

Och detta mirakel går knappt att beskriva vackrare än det görs i Staffan Hellstrands fantastiska sång *Fanfar*.